

egentlig ikke så meget mellem ja- og nejsigere. For når alt kommer til alt, må man sige, at ja- og nejsigere er mangfoldige – både jasigere og nejsigere. Det er jo også, hvad vi selv har oplevet i Kristeligt Folkeparti, hvor vi som bekendt har været delt også i spørgsmålet om euroen.

Og jeg kunne da egentlig ønske, at vi i Folketinget i dag ikke så meget tog stilling til de vedtagelsesforslag, der allerede nu ligger – de kan såmænd være o.k. alle sammen – men beslutter os for at ophæve det skel, som vi bruger rent retorisk i forskellige sammenhænge imellem ja og nej. Det er sådan set uaktuelt at diskutere spørgsmålet om EU i lyset af, om vi stemte ja eller nej i torsdags. Det er fremtiden, det gælder, og den fremtid mener jeg skal formes – gerne af et bredere parlamentarisk grundlag i Folketinget end det nuværende, der også står bag regeringens mandat forud for forhandlingerne i Nice, men først og fremmest af et Folketing, der ikke så meget er optaget af at rubricere hinanden og måske også sig selv i ja- og nejgruppen, men er optaget af at placere Danmark centralt i den europæiske proces og også bruge den nuværende situation efter nej i torsdags til med det grundlag at føre en aktiv europæisk politik. Hertil medvirker Kristeligt Folkeparti i hvert fald gerne.

Kim Behnke (FRI):

For 1 uge siden var der folkeafstemning i Danmark. Efter vores opfattelse i Frihed 2000 en festens dag. Intet er mere fornemt, end når den danske befolkning bliver spurgt i store og væsentlige spørgsmål.

Vi har ved mangen en lejlighed argumenteret for, at der i Danmark skal være flere folkeafstemninger, for vi mener, at i et ægte demokrati må det handle om, at den danske befolkning bliver inddraget i flest mulige af store og væsentlige spørgsmål og jo da i allerhøjeste grad i så væsentlige områder som dansk EU-politik. Men ganske mange gange under afstemningskampagnen lød det jo fra jupartierne, at vi mest af alt havde folkeafstemningen, fordi grundloven påbyder, at der skal være en folkeafstemning, og så havde man jo aftalen fra 1993, aftalen om de danske forbehold, og da de var vedtaget ved en dansk folkeafstemning, ja, så følte man en moralsk forpligtelse til at spørge befolkningen igen. For egentlig havde man det meget godt med, at et flertal i Folketinget jo havde vedtaget loven om at opgive den danske krone.

Ser vi så på, hvordan det tidligere har været ved danske folkeafstemninger, så lad os gå tilbage til den foregående, nemlig i 1998. I 1998 sagde et flertal af den danske befolkning ja til, at Danmark skulle tiltræde Amsterdamtraktaten. Hvad var reaktionen på daværende tidspunkt fra nejsiden? Reaktionen var, at vi konstaterede, at der havde været et flertal, som havde godkendt Amsterdamtraktaten, til trods for at vi fra nejsiden havde anbefalet netop, at man stemte nej. Der var altså ikke tale om, at man fra nejsiden forsøgte at botanisere i, hvorfor det nu var blevet et ja, hvilken slags ja det var, og om man nu kunne være helt sikker på, at det også var et ja. Der var accept af resultatet.

Under den her afstemning er det så blevet misbrugt som et særligt argument mod nejsiden, nemlig at nejpartierne skulle være bange for alt nyt, der kommer fra EU, for nu havde vi jo accepteret Amsterdamtraktaten. Nu var den lige pludselig fundamentet, et fundament vi tidligere havde anbefalet at stemme nej til. Men det er jo, fordi vi respekterer resultatet af folkeafstemningen. Når det danske folk har talt, skal det respekteres fuldt og helt. Og der må vi ærligt talt sige, der føler vi ikke, at statsministeren og regeringen og de andre jupartier fuldt ud lever op til den forpligtelse, det må være at anerkende resultatet af folkeafstemningen.

Der har været mange fortolkninger af, hvorfor danskerne nu stemte nej, og hver gang det bliver taget frem, understreges det, at det eneste, danskerne har stemt nej til, jo er spørgsmålet om, hvorvidt vi skulle tilslutte os den fælles valuta.

Jeg kan betro både statsministeren og de andre jasigere, at det ikke kun er derfor, danskerne valgte at stemme nej. Den danske befolkning valgte at stemme nej, fordi den danske befolkning påtog sig det store ansvar, som vi sidst påtog os i 1992, nemlig at turde tale eliten imod.

Den danske befolkning sagde: Hertil og ikke længere. Og det er blevet modtaget med klapsalver og med anerkendelse i ganske mange af de andre EU-lande, ikke kun af politikere og politiske kommentatorer og nyhedsmedier, men så sandelig i endnu højere grad af de andre landes befolkninger.

Den danske befolkning har endnu en gang turdet gå foran. Den danske befolkning er ikke fodslæbende og reaktionær, nej, den danske befolkning er modig, den danske befolkning har turdet sige ikke bare nej, men et flot dansk nej.